

EMILI CORTAVITARTE, SECRETARI GENERAL DE LA CNT DE CATALUNYA

«UGT i CCOO han deixat que el govern socialista es recuperés»

La CNT funciona amb un pacte absolutament federal entre les organitzacions amb què compta a les diferents nacions i regions de l'estat. Es defineix com un sindicat de masses, transformador i només diferent dels altres perquè no depèn de cap grup de pressió ni de cap grup polític

Josep Ma. Pasqual

La Confederació Nacional del Treball, CNT, quina relació manté amb l'antiga CNT-AIT?

—Cap, excepte que la primera part del seu nom és CNT, com nosaltres. La confusió ve perquè alguns vam estar en una mateixa organització fins un determinat moment en què es va produir un trencament per motius claríssims d'estratègia i d'adequació de l'organització a la realitat actual. Ara som dues organitzacions diferents, si és que la seva es pot dir organització en el sentit que nosaltres entenem d'organització sindical i de masses. Ells s'han quedat com un grupuscle anarquista —cosa que tampoc està gaire clara—, i nosaltres volem recuperar la tradició del que ha estat històricament la CNT.

—¿Interessa tant mirar el passat com el futur?

—Evidentment ens interessa mirar el futur, però està clar que la CNT és una organització històrica, una de les primeres. Ens podem sentir molt contents amb una bona part de la nostra tradició històrica i, en canvi, ser una organització moderna i actual, com és el nostre cas. Nosaltres representem el que en el seu moment va ser el model anarco-sindicalista, que ara passa pel model de sindicalisme autònom, independent, transformador i de classes.

—I amb aquest model i uns resultats objectivament bons a les eleccions sindicals (1,5 per cent el 1986 i 2,9 per cent el 1988) us voleu configurar com la tercera força sindical.

—Nosaltres som un sindicat diferent, en el sentit que mai hem perdut la vessant transformadora. Dit això, acceptem el tema de les eleccions sindicals, però sabem que la nostra for-

—¿És possible fer sindicalisme al marge de CCOO i d'UGT?

—D'entrada hi ha unes lleis que donen suport al que d'alguna manera s'anomenen opcions majoritàries. D'altra banda, l'actitud tant de les administracions com de la patronal és la d'afavorir i imposar el model de bisindicalisme, que per contra és evident que és un model en crisi. Quan el 14-D i després aquests dos sindicats demostren que tenen por d'agafar la força que els ha atorgat la mobilització popular, i de situar-se enfront les diferents administracions i la patronal, deixen clar que el sistema de bisindi-

«Nosaltres som un sindicat diferent, en el sentit que mai hem perdut la vessant transformadora».

ça, sumada als resultats electorals, ens situa molt per sobre de sindicats com CCOO i UGT. El nostre objectiu no és situar-nos com a tercera força sindical en el sentit que això s'interpreta. La suma d'UGT i CCOO, a nivell numèric, deixa una resta d'un 30-35 per cent, que en aquests moments està molt diversificat, en molt bona part entre el que nosaltres anomenem sindicalisme autònom, i per tant aquest és el nostre espai. Per això CNT no té cap sensació de tercera força ni de res, CNT pot demostrar que a SEAT-Zona Franca és primera força o que a Banca pot ser primera o segona força... Som una organització que no es marca límits. Potser el 1990 el nostre objectiu serà ser la tercera força, però, a posteriori, CNT no té sostre, ni se'l pensa imposar.

calisme està en una profunda crisi. D'altra banda, també està clar que el sindicalisme potser no ha jugat a l'estat espanyol ni tampoc als Països Catalans el paper que li hauria pertocat jugar. I no l'ha jugat perquè aquells sindicats que ho haurien pogut fer, no ho han fet, i han deixat passar ocasions fonamentals com aquesta posterior al 14-D.

—I per això arriben vostès...

—Malauradament el sindicalisme majoritari no ha fet en els últims deu o dotze anys el paper de defensa de les classes populars. La seva política de concertació i de pactes socials ha estat un autèntic fracàs i evidentment això ha aprofundit més la crisi del sindicalisme. Però la CNT és una organització amb prou capacitat i valentia per assumir el repte de recuperar per al sin-

dicalisme l'esperit d'autèntica força opositora a, per exemple, una política socio-econòmica amb què estan d'acord des d'un govern socialista fins a un de Convergència i fins al Partit Popular.

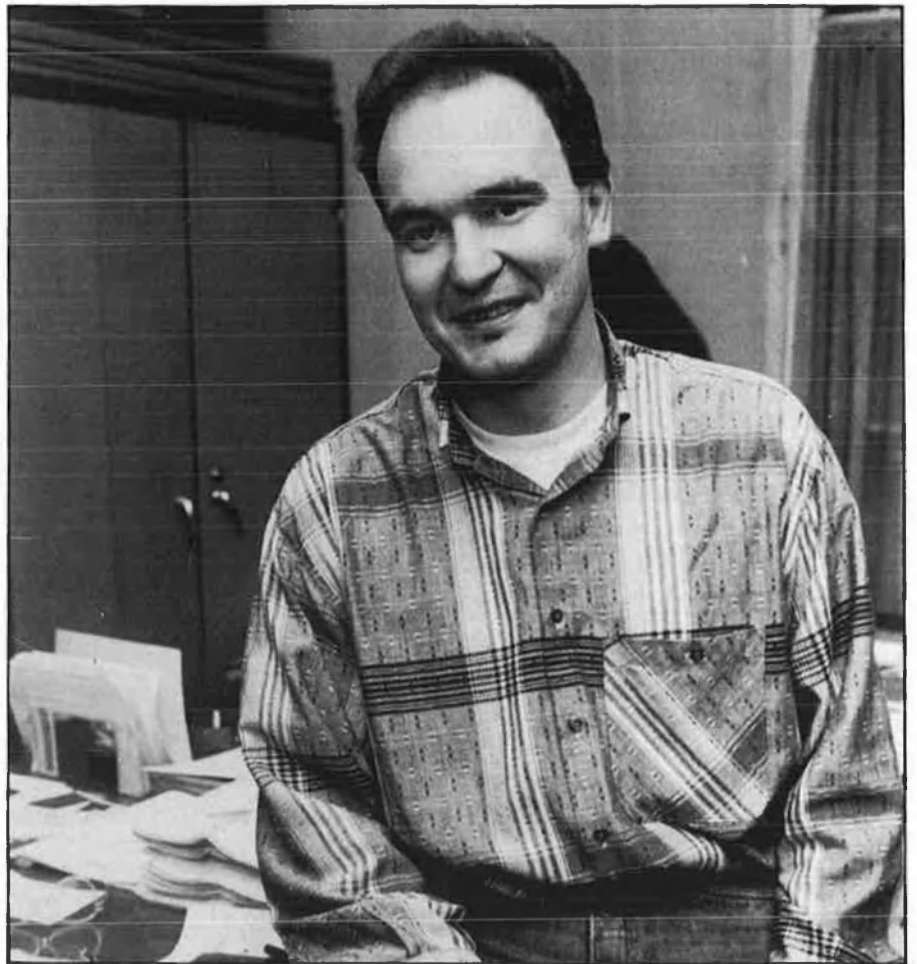
—*¿Com jutja vostè l'enfrontament de CCOO i UGT amb el govern socialista?*

—L'enfrontament és real. D'una banda, hi ha les reivindicacions populars, que són certes i evidents, i que els dos sindicats defensen en aquests moments pressionats per les pròpies bases.

De l'altra, hi ha una intenció per part de CCOO i d'UGT de recuperar paper davant de la patronal i davant del govern, i hi ha la intenció de recuperar la política de concertació i de demostrar al govern i a la patronal que és millor negociar per les altures que baixar al camp de la reivindicació popular. I està clar que després de l'èxit del 14-D, aquestes forces sindicals no es presenten a la negociació amb tota la força, han negociat a la baixa i, en qualsevol cas, han intentat reivindicar al govern que acomplís allò que havia promès a l'AES del 1984 o allò que havia promès a la campanya electoral del 1986. I evidentment no es tractava d'això. La situació del 1984 o del 1986 ençà s'ha anat deteriorant encara més i ara es tractava d'eixir al carrer. Davant la prepotència del govern, la solidaritat parlamentària que rep i la també prepotència de la patronal, el que no es pot fer és dir que ara convocarem un Primer de Maig unitari. Tot-hom sap que el Primer de Maig arribarà després de sis mesos del 14-D en què s'haurà deixat totes les possibilitats de recuperar-se a un govern socialista, que té molts instruments en les seves mans per a recuperar-se davant l'opinió pública, malgrat el toc que va rebre. No diem que l'enfrontament de CCOO i UGT amb el Govern no sigui real, però sí que aquests dos sindicats no han adoptat la postura de fermesa que els demanava la gent, per això el 14-D no ha donat els triomfs. Aquest és un terreny perillós, perquè quan el sindicalisme s'enfronta mitjançant una vaga general, evidentment ha de ser una vaga general per guanyar. I no tenim clar que s'hagi guanyat ni que les organitzacions que tenien la possibilitat de negociar o de pressionar ho hagin fet tan correctament com ho haurien hagut de fer.

—*¿El sindicalisme ha perdut després del 14-D i el que se n'ha seguit?*

—Penso que fonamentalment han perdut credibilitat aquells que no han tirat endavant el que la gent els dema-

«El sindicalisme que representa la CNT té un paper molt clar a representar».

nava. I també hi podem perdre tots, de retruc. També hi podem perdre perquè en aquests moments hi ha un missatge subliminal llançat pels principals partits polítics d'aquest estat que diu que el sindicalisme no serveix, que és una cosa passada, corporativista, sense cap funció en aquesta societat. I nosaltres, tenim clar que un determinat tipus de sindicalisme, l'absolutament corporativista, i el que depèn de les estratègies del seu partit dominant, potser no tenen sentit en aquests moments. Per contra, el sindicalisme autònom, transformador, que representa la CNT, té un paper molt clar a representar.

—*¿Aquest sindicalisme autònom i transformador té recursos per a mantenir-se?*

—Té els recursos humans suficients per a mantenir-se. Quant als recursos econòmics, ens n'hem anat sortint i així continuarem. Aquesta pregunta també se la deuen fer les administracions, ja que a nosaltres ens tenen bloquejats temes clau com el del patrimoni històric i el patrimoni acumulat. No hem rebut ni una milionèsima part dels ajuts institucionals que han rebut UGT i CCOO, que són dues organitzacions que en els darrers deu anys sí que han

estat disposades a fer una política col·laboracionista. Això no obstant, en la mesura que a CNT augmentem el nivell d'afiliació i el nostre nivell de pragmatisme i de realisme, continuarem obtenint els recursos necessaris per anar funcionant.

—*¿En quina situació es troba el contenciós que hi ha plantejat per la qüestió del patrimoni?*

—Hem guanyat ja dues sentències i el 29 de març es veurà la sentència definitiva davant el Tribunal Constitucional. Per les sentències anteriors, estem absolutament convençuts que aquesta ens serà favorable.

—*¿Com es quantifica aquest favorable?*

—Als anys 30, els dos sindicats majoritaris eren CNT i UGT, per aquest ordre. No obstant això, el govern va estimar 4.500 milions per a la UGT, que ja han rebut, i 280 milions a la CNT, que evidentment no hem rebut perquè no hem acceptat mai que aquesta sigui la quantitat que ens correspon. Des de fa tres anys fem una investigació patrimonial i si se'ns pagués amb la mateixa mesura que es paga a UGT, el nostre patrimoni històric és superior als seus 4.500 milions.

El poder de l'aigua

Caciquisme, implicacions polítiques i interessos econòmics són els ingredients de la guerra desfermada en la lluita pel control al si de la Comunidad de Riegos de Levante, al Baix Vinalopó.

Pedro J. Navarro

Vint mil agricultors del sud de la demarcació d'Alacant veuen amb preocupació la situació que pateix la Comunidad de Riegos de Levante, una entitat creada el 1942 amb una àmplia zona estimada en unes 19.000 hectàrees. El problema de l'aigua, sempre present en el món de l'agricultura del País Valencià, té en el Baix Vinalopó unes característiques especials per la gestió realitzada en la Comunidad els últims sis anys.

És ben freqüent escoltar en les juntes generals, que se celebren anualment, acusacions de *caciquisme* per part d'un grup de regadors disconformes amb l'actual directiva, el president de la qual és José Sepulcre, destacat representant de la dreta rural il·licitana, que té el suport d'un equip de persones pròximes al Partit Popular. Són molts els interessos que hi ha al darrere de Riegos de Levante, si considerem que el pressupost que té cada any supera àmpliament els 1.100 milions de pessetes.

El clima de polèmica que plana pel camp d'Elx es remunta al mes de maig de 1983, quan en un moment en què hi havia una sèrie d'irregularitats en l'entitat, va intervenir l'anterior governador civil d'Alacant, Octavio Cabezas Moro, en una assemblea molt tensa en què va donar per vàlida una votació a mà alçada, malgrat que els estatuts de la comunitat estableixen que els vots no són per socis, sinó per extensió de terra regada (un vot per hectàrea amb dret a reg). Una comissió de 28 socis, que tenia encomanada la funció d'aclarir i retre comptes amb la finalitat d'elegir un president i un vicepresident, es va alçar amb la representativitat de la comunitat. La comissió va modificar els estatuts i les estructures de funcionament de l'entitat, amb l'establiment del sistema de compromissaris, amb una derrama anual de vora 3.000 pessetes per hectàrea i la contractació d'importants obres de millora en els canals.

Un grup de socis de la comunitat, amb el president anterior al capdavant, Andrés Quiles, va impugnar aquesta

assemblea de maig de 1983, amb una sentència favorable de l'Audiència Territorial d'Albacete el setembre de 1988, i amb la confirmació del Tribunal Suprem. El 19 de gener passat, la Direcció General d'Obres Hidràuliques va notificar als actuals rectors de la Comunidad que abandonen el seu càrrec, després d'un procés que ha durat quasi sis anys. Mentrestant, ha començat a Riegos de Levante una lluita pel poder. El control d'una entitat de la qual depenen 20.000 agricultors és molt abellidor en un sector com l'agricultura, amb un potencial de riquesa molt elevat. I amb l'assumpte de l'aigua pel mig. □

19.000 hectàrees depenen de la Comunidad de Riegos de Levante.

31.300 MILIONS DE PESSETES, BENEFICIS DEL 1988

L'INI ix del pou

A quatre anys de la seua desvinculació dels pressupostos generals de l'estat, l'Institut Nacional d'Indústria ha entrat en l'etapa dolça dels beneficis.

Vicent Mifsud

L'Institut Nacional d'Indústria (INI) va tenir uns beneficis, sense impostos, de 31.300 milions de pessetes en l'exercici de 1988. Aquest ha estat el primer any que l'INI ha obtingut guanys, des del 1975.

El president del *holding*, Jordi Mercader, va atribuir, en la presentació del balanç de resultats, l'èxit de la gestió a «una continuïtat en la política» dels seus predecessors al càrrec, «el fet que les empreses que componen el grup han sabut aprofitar un quadre macroeconòmic favorable, com ho va ser el de l'any passat», i també va qualificar la pau social com un factor «molt important».

Els sectors que han aconseguit millors resultats han estat l'elèctric —on ha estat fonamental l'eixida al mercat borsari d'Endesa—, el transport aeri i el de l'alumini —integrat pel grup Inespal— que ha obtingut el major augment respecte als resultats de l'any 1988. Tot i que han reduït les pèrdues,

continuen amb números rojos la siderúrgia, automoció, defensa, béns d'equip, construcció naval i mineria.

L'INI, que va quedar econòmicament desvinculat dels pressupostos generals de l'estat el 1983, invertirà 275.000 milions de pessetes l'any 1989 per a continuar sanejant el grup; a més, durant aquest any, segons Mercader, es tractarà de tancar el procés de traspass de les empreses Ateinsa i MTM a Alsthom.

El president de l'INI, però, no es va atrevir a donar una xifra sobre les expectatives de beneficis que hi ha per a 1989, perquè «un 1% de variació en els tipus d'interès n'implica una altra de 12.000 milions de pessetes als resultats del grup; un 1% de variació en els tipus de canvi, 12.000; i un 1% en l'IPC implica un salt de 4.000 milions en els nostres costos salarials». Això no obstant, sí que va dir que les condicions econòmiques d'enguany són pitjors que les del 1988, ja que la pau social no està garantida, i cità com a exemple els 6.000 milions de pèrdues d'Iberia en els dos mesos de vaga. □